

What could I become if I stopped worrying
about death, about pain, about anything?
If I stopped trying to belong?
Instead of being afraid, I could become something to fear.

จะเป็นอย่างไรถ้าฉันเลิกเอาแต่กังวลเกี่ยวกับความตาย
เกี่ยวกับความเจ็บปวด เกี่ยวกับทุกสิ่ง
ถ้าฉันเลิกพยายามทำตัวให้เหมาะสมกับที่นี่
แทนที่จะเอาแต่กลัว ฉันอาจกลายเป็นสิ่งที่พวกเขาต้องหวาดกลัวเสียเอง

—ฮอลลี แบล็ก

ทดลองอ่าน

Words

words without boundaries

เจ้าชายผู้เหี้ยมโหด The Cruel Prince

ฮอลลี แบล็ก
เขียน

ธนพร ศรัญเลิศประเสริฐ
แปล

“ในนิทานไม่มีเรื่องดี ๆ หรอกนะ” แทรินพูด
“หรือถ้าเกิดเรื่องดี ๆ ขึ้น เดี๋ยวก็ต้องมีเรื่องร้ายตามมา
เพราะไม่อย่างนั้นเนื้อเรื่องก็จะจืดชืด น่าเบื่อ และจะไม่มีใครสนใจอ่านมัน”

- ฮอลลี แบล็ก

การอ่านดีใจกว่าการเห็นด้วย

คำนำสำนักพิมพ์

คุณเคยมีสิ่งที่คุณปรารถนาอย่างแรงกล้าจนพร้อมจะยอมแลกทุกอย่าง เพื่อให้ได้มันมาหรือไม่

เด็กสาวคนหนึ่งมีสิ่งนั้น

เธอต้องการได้มาซึ่ง “อำนาจ” ในสถานที่ที่ตัวเองไม่เคยได้เป็นส่วนหนึ่ง... “อำนาจ” ซึ่งไม่เคยได้มาอย่างง่ายดาย เธอจึงต้องเดิมพันด้วยทุกสิ่งที่มี ทั้งชีวิต... และหัวใจ

เจ้าชายผู้เหี้ยมโหด คือหนังสือเล่มแรกในนิยายไตรภาคชุด *The Folk of Air* ที่สะกดใจนักอ่านมาแล้วทั่วโลก ด้วยเรื่องราวสุดเข้มข้นเกี่ยวกับเกมอำนาจ ชีวิตในราชสำนัก และความรักระหว่าง ‘จูด’ เด็กสาวผู้ใฝ่ฝันอยากเป็นส่วนหนึ่งในดินแดนแอฟริ กับเจ้าชายภูตผู้ได้ชื่อว่างดงามทว่าโหดเหี้ยมที่สุด แต่ก่อนที่เรื่องราวจะดำเนินไปถึงตอนจบแสนสุขตามที่จูดปรารถนา (หากเราจะใฝ่ฝันถึงตอนจบดังเทพนิยายเช่นนั้นได้อยู่บ้าง) ระหว่างทางก็ยังมีบททดสอบโหดหินอีกมากรอให้คุณเปิดอ่าน

ในดินแดนมหัศจรรย์ที่เหล่าภูตเป็นอมตะ และมนุษย์เป็นเพียงอีกหนึ่งลมหายใจที่พร้อมถูกมองข้าม ได้ก่อกำเนิดเรื่องราวการต่อสู้เพื่อหนทางสู่อำนาจ การตามหาที่ทางของตน และความรักซึ่งต้องแลกมาด้วยแผนลับ อันตราย กระทั่งการทรยศหักหลังซ้ำแล้วซ้ำเล่า ตลอดสิบปีในดินแดนแห่งนี้ จูดต้องใช้ชีวิตแต่ละวันเหมือนอยู่บนคมดาบ คอยระมัดระวังไม่ให้ถูกเชือดเฉือน ขณะที่หาทางพาตนอาวุธไร้ศัตรู แม้เธอคือมนุษย์แต่กลับไม่เคยได้ใช้ชีวิตเช่นมนุษย์ ทว่าหากจะบอกว่าเธอเป็นส่วนหนึ่งของเหล่าแอฟริ นั่นก็คงเป็นได้แต่ฝันลมๆ แล้งๆ

แม้หนทางสู่อำนาจอาจมีราคาแพงกว่าสิ่งใด แต่จุดก็พร้อมเติมพัน
ทุกอย่างที่มีเพื่อพิสูจน์ว่าเธอคู่ควรกับดินแดนนี้...คู่ควรที่จะเป็นส่วนหนึ่ง
และอาจเป็นได้มากกว่านั้น...

แล้วคุณล่ะ พร้อมจะยอมแลกสิ่งใดได้บ้างเพื่อให้ได้สิ่งที่ใจปรารถนา
มาครอบครอง

เก็บคำตอบของคุณไว้ในใจแล้วกระซิบตาบในมือให้มัน เตรียมหัวใจ
ให้พร้อม และเชิญเปิดหน้าต่างไปเพื่อตีต๋ำกับปฐุมบพแห่งตำนานความรัก
ความปรารถนา และเกมอำนาจในราชสำนักแฟรี่ได้ ฦ บัดนี้

กตสจจจจจ

๖words

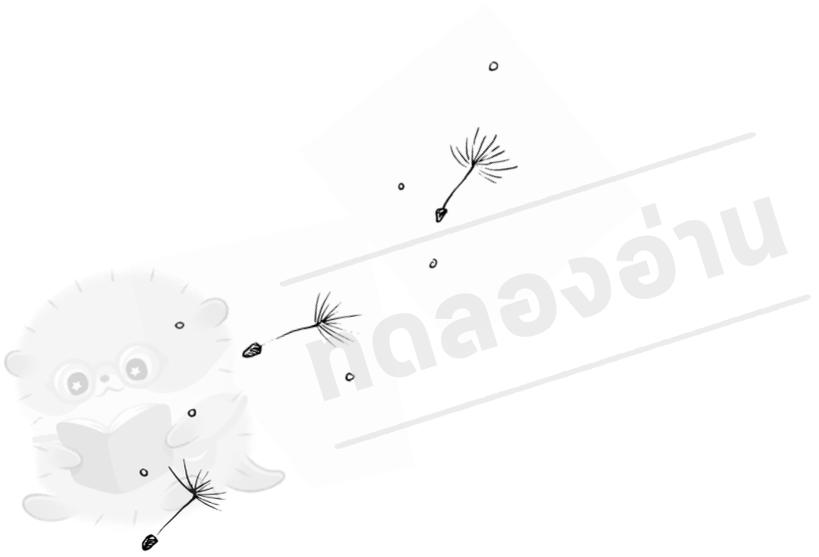
คำนำผู้แปล

เรื่องราวของภูต แพรี เจ้าหญิง และเจ้าชาย เป็นเรื่องราวที่มักพบเห็นได้ในนิทานวัยเด็ก เต็มแต่งความฝันก่อนนอนด้วยเวทมนตร์แสนตระการตา กับการผจญภัยในดินแดนมหัศจรรย์

แต่หากเด็กคนหนึ่งได้เข้าไปอยู่ในดินแดนดังที่บอกเล่าไว้ในหนังสือ เขาอาจได้พบแวมป์ที่เหนือจินตนาการยิ่งไปกว่านั้น มากกว่าแค่เจ้าหญิงแสนงาม เจ้าชายผู้องอาจและห้าวหาญ มากกว่าภูตจอมขยัน และแพรีแสนซุกซน พวกเขาเหล่านั้นอาจไม่ได้มีเพียงมุมที่เด็กน้อยเห็นในนิทาน

เจ้าหญิงผู้งดงามอาจไม่ได้แสนดีไปเสียหมด เจ้าชายรูปงามก็อาจมีมากกว่าแค่ความห้าวหาญ งานรื่นเริงของเหล่าภูตอาจไม่ได้สนุกไปเสียทุกวัน เช่นเดียวกับเด็กน้อยที่เติบโตขึ้นและอาจค้นพบว่าตัวเขาเองก็ไม่ได้สมบูรณ์แบบ และอย่างที่แท้จริงแล้ว “ในนิทานไม่มีเรื่องดี ๆ หรอกนะ”

ธนพร หิรัญเลิศประเสริฐ

แต่ศาสตราจารย์ แคลร์
ผู้ที่สุดท้ายแล้วก็ถูกล่อลวงไปยังดินแดนแพรี

กดจออ่าน

ป่าดัดได้

พระราชวังแห่งโอเลเฟม

ป่าน้ำนม

อินสไมร์

ทะเลสาบหน้าทาก

คฤหาสน์ของแมดดีท

แผนที่นุ้แกะพันแปด แห่งเอลเฟม

คฤหาสน์ของลอร์ด

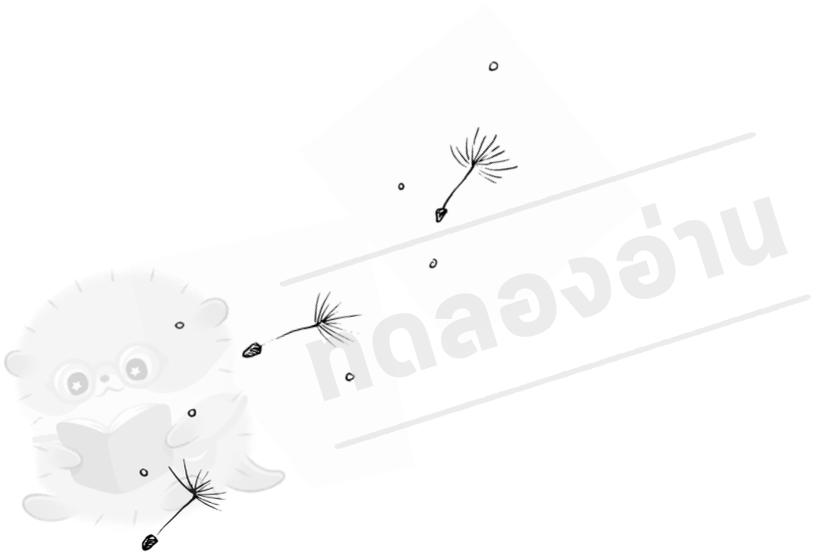
นอคคอง
แห่งการลึกลับ

อินสมัวร์

อินสวีก

หอแห่งความว่างเปล่า

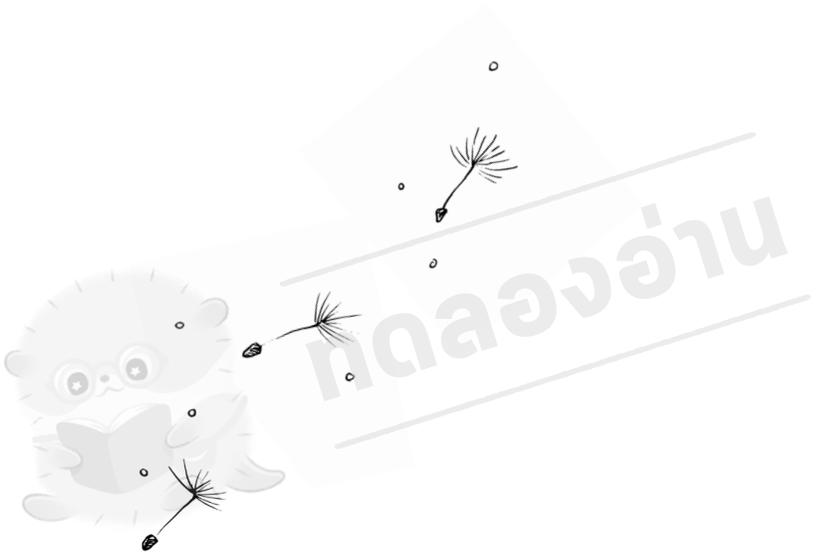
เล่มที่หนึ่ง

เหล่าเด็กน้อยผู้เป็นบุตรแห่งฤดูพราว
มิวุ่นวายต้องเสาะหาเสื้อผ้าใส่
มีทิวโหยหาไออุ่นจากพื้นไฟ
หวังลิ่งไต่ลมประสงคั่งใจปอง
ถุงเงินเจ้าเปี่ยมเหรียญทองลั่นก้องพร้อง
ได้คู่ครองครั้นเจ็ดปีสมผลลง
เหล่าบุตรฤดูทุกตนล้วนครอบครอง
มีคู่สองแเกาะลิบตัวมากพลั่ง
ต่างมีบ้านปลูกเรือนอยู่กันครบ
วางก่อสร้างด้วยอิฐหินแน่นทั้งหลัง
สุขเสรีโลดโผนเต็มกำลัง -
ตัวข้าหวังได้เป็นบุตรแห่งฤดูพราว

- ร็อบเบิร์ต เกรฟส์

“ตัวข้าหวังได้เป็นบุตรแห่งฤดูพราว”

ป้าย วันอาทิตย์อันซิมเซา ชายในชุดคลุมยาวสีเข้มยืนนั่งเลอยู่หน้าบ้าน หลังหนึ่งบนถนนที่ขนาบด้วยแนวต้นไม้ เขาไม่ได้จอตรถและไม่ได้เดินทาง มาที่นี่ด้วยแท็กซี่ เพื่อนบ้านไม่เห็นเขาเดินมาตามบาทวิถี ร่างนั้นเพียงแต่ ปรากฏขึ้นราวกับก้าวจากเงาหนึ่งไปสู่อีกเงา

ชายคนนั้นเดินไปที่ประตูและยกมือเคาะ

ภายในบ้านหลังนั้น จุดนั่งอยู่บนพรมในห้องนั่งเล่น กำลังกินปลาแห้ง ชุบแป้งทอดที่ซื้ดและจากไมโครเวฟและลากผ่านซอสมะเขือเทศชั้นหนืด ขณะที่แทริน พี่สาวฝาแฝดขดตัวซุกผ้าห่มสีปลอบอยู่บนโซฟา ปากที่ยังเปื้อน ครบหน้าพันซ์กำลังดูดนิ้วหัวแม่มือ และอีกสุดฝั่งโซฟา วิเวียน พี่สาวคนโต จ้องมองหน้าจอโทรทัศน์ ดวงตาที่มีรูม่านตาเรียวแหลมชวนขนลุกจذبจ้อง ตัวการ์ตูนหนูซึ่งวิ่งหนีแมวไปมา เธอหัวเราะเมื่อเจ้าหนูดูท่าจะถูกกินอยู่รอบมร่อ

วีวีแตกต่างจากพี่สาวของบ้านอื่น ๆ แต่เพราะจุดและแทรินในวัย เจ็ดขวบถอดแบบกันมาทุกกระเบียดนิ้วทั้งผมสีน้ำตาลยุ่งเหยิงและโครงหน้า รูปหัวใจ พวกเขาจึงแตกต่างจากคนอื่นเช่นกัน สำหรับจุด ดวงตาและใบหู แหลมที่มีขนอ่อนปกคลุมเล็กน้อยของวีวีไม่ใช่เรื่องประหลาดไปกว่าการเป็น เหมือนเงาสะท้อนของใครอีกคนทำไร

และแม้บางครั้งเธอจะสังเกตเห็นท่าที่ที่เด็ก ๆ ในละแวกบ้านพากันหลบเสียงวีวีหรือวิธีที่พ่อแม่ของเด็กเหล่านั้นกระซิบกระซาบกันด้วยน้ำเสียงแผ่วต่ำเป็นกังวล จุดก็ไม่เห็นว่ามันเป็นเรื่องสลักสำคัญอะไร พวกเขาผู้ใหญ่มักเอาแต่กังวลนั่นกังวลนี่และหาเรื่องซุบซิบกันอยู่เสมอ

แทรินอัปาทหาและบิดชี้เกียดพลางแนบแก้มลงบนเข่าของวีวี

ข้างนอก แสงอาทิตย์กำลังสาดส่อง แผดผายางมะตอยบนพื้นถนน เครื่องตัดหญ้าทำงานเสียงดังหึ่ง เด็ก ๆ เล่นสาดน้ำกันอยู่ในสระหลังบ้าน พ่อของพวกเธออยู่ในโรงเก็บของซึ่งมีเตาหลอมโลหะ แม่ทำแฮมเบอร์เกอร์อยู่ในครัว ทุกอย่างช่างน่าเบื่อ ทุกสิ่งช่างเป็นปกติดี

เมื่อเสียงเคาะดังขึ้น จุดก็ลุกพรืดไปเปิดประตู หวังว่าอาจมีเด็กผู้หญิงบ้านตรงข้ามสักคนที่ยากเล่นวิดีโอเกมหรือชวนเธอไปว่ายน้ำหลังมื้อค่ำ

เธอกลับพบชายร่างสูงยืนเหยียบพรมหน้าบ้านและก้มมองเธอ เขาสวมชุดคลุมหนังสีน้ำตาลแม้จะอยู่ท่ามกลางอากาศร้อน รองเท้าหุ้มเงินซึ่งส่งเสียงก้องกวางเมื่อเขาก้าวข้ามธรณีประตู จุดเงยขึ้นมองใบหน้าที่มีเงาทาบทับและเธอก็สั่นสะท้าน

“แม่” เธอตะโกน “แม่จ๋า มีคนมา”

แม่เดินออกมาจากห้องครัว เช็ดมือที่เปียกกับกางเกงยีน เมื่อเห็นชายคนนั้น ใบหน้าเธอก็ซีดเผือด “ไปที่ห้องตัวเองซะ” แม่บอกจุดด้วยน้ำเสียงน่ากลัว “เดี๋ยวนี้!”

“นั่นลูกใคร” ชายคนนั้นถามพลางชี้เธอ ลำเนียงเขาแปลกแปร่ง “ลูกเจ้าหรือลูกเขา”

“ไม่ใช่ลูกใคร” แม่ไม่แม่แต่จะหันมามองจุดด้วยซ้ำ “เธอไม่ใช่ลูกใครทั้งนั้น”

ไม่จริงสักนิด จุดกับแทรินหน้าตาเหมือนพ่ออย่างกับแกะ ทุกคนบอกอย่างนั้น เธอเดินไม่ก็ก้าวไปทางบันได แต่ก็ไม่อยากจะขึ้นไปอยู่บนห้องตามลำพัง วีวี จุดคิด วีวีต้องรู้แน่ ๆ ว่าชายร่างสูงคนนี้เป็นใคร วีวีรู้ว่าจะต้องทำยังไง

แต่จุดไม่อาจฝืนบังคับร่างให้เดินไปได้มากกว่านี้แล้ว

“ข้าเคยเห็นสิ่งที่เป็นไปได้มากมาย” ชายคนนั้นกล่าว “เห็นลูกอีก ก่อนเติบโตเป็นต้นไม้ เห็นประกายก่อนปะทุเป็นเปลวไฟ แต่ข้าไม่เคยเห็นสิ่งใดเป็นเช่นนี้ หญิงที่ตายไปแล้วกลับมีชีวิต เด็กที่ถือกำเนิดจากความว่างเปล่า”

แม่ดูอับจนคำพูด ทั้งร่างสิ้นท้อมด้วยความตึงเครียด จูดยอยากจะคว้ามือแม่มาบีบแต่ก็ไม่กล้า

“ข้ายังนึกสงสัยอยู่ตอนเบลกินบอกว่าจะพบเจ้าได้ที่นี่” ชายคนนั้นพูดด้วยเสียงอ่อนลง “โครงกระดูกของหญิงมนุษย์พร้อมทารกในครรภ์ ได้ซากปรักหักพังจากคฤหาสน์ใหม่เกรียมของข้าทำให้ข้าเกือบหลงเชื่อ รู้หรือไม่ว่ามันเป็นเช่นไรเมื่อกลับจากสมรภูมิแล้วพบว่าภรรยาตัวเองตายไปแล้ว ตายไปพร้อมทายาทเพียงคนเดียวของตัวเองกับนาง และพบว่าชีวิตตนมอดไหม้กลายเป็นเถ้าธุลี”

แม่ส่ายหน้า ดูเหมือนไม่ใช่เพื่อตอบคำถามนั้น แต่เพื่อพยายามสลัดคำพูดเหล่านั้นออกไปเสียมากกว่า

ชายคนนั้นยังเท้าเข้าไปหาและแม่ก็พลันก้าวถอยหลัง ขาของชายร่างสูงมีบางอย่างผิดปกติ เขาขยับตัวอย่างแข็งทื่อ ราวกับการเคลื่อนไหวนั้นทำให้เจ็บปวด แสงในโถงทางเข้าต่างจากข้างนอก แล้วจุดก็สังเกตเห็นผิวสีอมเขียวประหลาดๆ และพื้นล่างที่ดูใหญ่เกินริมฝีปากเขา

จุดสังเกตเห็นว่าดวงตาเขาเหมือนกับดวงตาวัวไม่มีผิด

“อยู่กับท่านไปข้าก็ไม่มีความสุข” แม่บอกเขา “โลกของท่านไม่ได้มีไว้สำหรับคนอย่างข้า”

ชายร่างสูงจ้องแม่อยู่นาน “เจ้าให้คำสาบานแล้ว” เขาเอ่ยออกมาในที่มืด

แม่เชิดหน้าขึ้น “และข้าก็ละทิ้งมันไปแล้ว”

อีกฝ่ายเลื่อนสายตามายังจุด สีหน้าเขากลับแข็งกร้าวขึ้นมาอีก “คำสาบานจากภรรยาที่เป็นมนุษย์จะมีค่าสักเพียงใดกัน ดูเหมือนข้าจะได้คำตอบแล้ว”

แม่เบือนหน้าหนี เมื่อสายตาของแม่เลื่อนมอมมา จุดก็รีบวิ่งเข้าไปในห้องนั่งเล่นทันที

แทรินยังคงหลับอยู่ โทรทัศน์เปิดค้างไว้ วิเวียนเงยหน้าขึ้นมองด้วยดวงตาเหมือนแมวที่ปรี๊ดเปิดเพียงครึ่งหนึ่ง “ใครมาเธอ” เธอถาม “ฉันได้ยินเสียงเหมือนคนทะเลาะกัน”

“ผู้ชายท่าทางน่ากลัว” จูดบอกพี่สาว ลมหายใจติดขัดทั้งที่แทบไม่ได้วิ่งเลย หัวใจเธอเต้นแรง “เราควรขึ้นไปข้างบนกันนะ”

จูดไม่สนว่าแม่จะสั่งให้เธอขึ้นไปข้างบนแค่คนเดียวหรือเปล่า เธอจะไม่ไปตามลำพังแน่ ๆ วีวีถอนหายใจ ลุกขึ้นจากโซฟาและเขย่าปลุกแทรินให้ตื่น แผ่นของจูดเดินตามพวกเธอไปยังโถงทางเดินอย่างวังงุน

ขณะที่เริ่มเดินไปยังบันไดปฐม จูดก็เห็นพ่อเดินเข้ามาจากสวนหลังบ้าน เขาถือขวาน - ซึ่งหลอมขึ้นมาให้แทบไม่ต่างจากชิ้นงานที่เขาเคยศึกษาในพิพิธภัณฑ์ที่ไอซ์แลนด์ ไม่แปลกที่จะเห็นพ่อถือขวาน พ่อกับเพื่อนๆ หลงใหลอาวุธโบราณและมักใช้เวลาเนิ่นนานคุยกันเรื่อง “วัฒนธรรมทางวัตถุ” รวมทั้งร่างแบบแนวคิดที่ว่าด้วยคมมีดเหนือจินตนาการออกมา สิ่งที่แปลกคือวิธีที่พ่อถืออาวุธนั้นในมือราวกับกำลังจะ -

พ่อเหวี่ยงขวานใส่ชายร่างสูง

เขาไม่เคยเงื้อมือทำโทษจูดหรือพี่ ๆ เลยแม้แต่ตอนที่พวกเธอก่อเรื่องราวใหญ่โต พ่อจะไม่ทำร้ายใคร พ่อแค่จะไม่ทำอย่างนั้น

ถึงอย่างนั้น ถึงอย่างนั้นก็เถอะ

คมขวานวาดผ่านชายร่างสูง ปักเข้าไปในกรอบไม้ของบานประตู

แทรินส่งเสียงแหลมแปร่งหูพร้อมยกมือทั้งสองข้างขึ้นปิดปาก

ชายร่างสูงชักใบมีดโค้งจากใต้เสื้อคลุมหนัง มันคือดาบเหมือนในหนังสือนิทาน พ่อพยายามดึงขวานออกจากวงกบประตูในจังหวะที่ชายคนนั้นชักดาบแทงท้องพ่อแล้วตัวตื้น เกิดเสียงดังเหมือนกิ่งไม้หักและเสียงเหมือนสัตว์ป่าร้องโหยหวน พ่อล้มลงบนพรมตรงโถงทางเข้า ผืนที่แม่มักจะไถเวลามีใครย่ำโคลนใส่

พรมผืนนั้นกำลังเปลี่ยนเป็นสีแดงฉาน

แม่กรี๊ดร้อง จูดกรี๊ดร้อง แทรินกับวีวีกรี๊ดร้อง ทุกคนกำลังกรี๊ดร้อง เว้นเพียงชายร่างสูงคนนั้น

“มานี่” เขาเอ่ย มองตรงไปยังวีวี

“อะ-โอ้ปีศาจ” แม่ตะโกนพลางขยับไปทางห้องครัว “เขาตายแล้ว!”

“อย่าหนีไปจากข้า” ชายคนนั้นบอกแม่ “โดยเฉพาะหลังจากเจ้าก่อเรื่องทั้งหมดไว้ หากเจ้าหนีอีก ข้าสาบานว่าข้า-”

แต่แม่อีกวิ่งหนี แม่เกือบจะลื่นวพันมุมทางเดินอยู่แล้วตอนคมดาบของเขาเสียบเข้าที่หลัง เธอทรุดลงบนพื้นเสื่อน้ำมัน แขนที่เหวี่ยงฟาดขณะล้มกวาดเอาแม่เหล็กติดตู้เย็นร่วงกราวลงมา

กลิ่นเลือดสดคาวคลุ้งอยู่ในอากาศเหมือนโลหะร้อนเหลว เหมือนกลิ่นแผ่นดินยัดที่แม่เอาไว้ใช้ทำความสะอาดกระทะตอนคราบอาหารติดแน่น

จุดวิ่งเข้าหาชายคนนั้น ราวกำปั้นใส่แผ่นอกและเตะขาเขา เธอไม่แม่แต่จะนึกกลัว ไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าตัวเองยังมีความรู้สึกอื่นใดหลงเหลืออยู่

ชายร่างสูงไม่สนใจจุด เขาเพียงยืนนิ่งอยู่อย่างนั้นเป็นเวลานาน ราวกับไม่อาจเชื่อในสิ่งที่ตนทำลงไป เหมือนว่าเขาอยากย้อนเวลากลับไปห้านาทีก่อนหน้า สุดท้ายเขาก็คุกเข่าลงข้างหนึ่งและกุมไหล่จุดไว้ ตรึงแขนเอาไว้ข้างลำตัวไม่ให้เธอทำร้ายเขาได้อีก แต่ตาคุณั้นไม่แม่แต่จะเลือบแลเมาที่เธอ

สายตาเขาจับจ้องอยู่ที่วีเวียน

“เจ้าถูกช่วงชิงไปจากข้า” เขาพูดกับวีวี “เข้ามาเพื่อพาเจ้ากลับไปยังบ้านที่แท้จริง สู่เอลเฟม ดินแดนใต้เนินเขา ที่นั่นเจ้าจะมั่งคั่งเหลือคณานับ ที่นั่นเจ้าจะได้ใช้ชีวิตร่วมกับเผ่าพันธุ์ของเจ้า”

“ไม่” วีวีบอกเขาด้วยเสียงเล็ก ๆ เจือความเศร้าสลด “ฉันจะไม่มีวันไปไหนกับแกทั้งนั้น”

“ข้าเป็นบิดาเจ้า” เขาพูดด้วยเสียงกระด้างซึ่งดั่งขึ้นไม่ต่างจากเสียงแล้ที่ทวดลงมา “เจ้าเป็นทายาท เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของข้า และเจ้าจะเชื่อฟังคำสั่งนี้เช่นเดียวกับทุกสิ่งทีข้าบอก”

วีวีไม่ขยับตัวแต่ชบครามแน่น

“แกไม่ใช่พ่อของวีวี” จุดตะโกนใส่ชายคนนั้น แม้ว่าดวงตาของเขากับวีวีจะเหมือนกัน แต่จุดจะไม่ยอมเชื่อเรื่องนี้เด็ดขาด

เขาบีบไหล่จุดแรงขึ้น แล้วเธอก็หลุดเสียงเล็กแหลมออกมาแต่ยังคง

จ้องหน้าเขาไม่ลดละ เธอชนะเกมจ้องตามานักต่อนักแล้ว

ชายตรงหน้าเป็นฝ่ายเบนสายตาไปก่อน เขามองแหรีนทรุดตัวลงคุกเข่า และเขย่าตัวแม่พลางสะอึกสะอื้นราวกับกำลังพยายามปลุกแม่ให้ตื่น ร่างแม่ไม่ไหวติง พ่อกับแม่ตายแล้ว ทั้งคู่จะไม่มีวันขยับลุกขึ้นมาได้อีกแล้ว

“ฉันเกลียดแก” วิวีประกาศต่อชายร่างสูงด้วยความมุ้งม้ายที่ทำให้จุดสะใจ “ฉันจะเกลียดแกไปตลอดชีวิต สาบานเลย”

สีหน้าราบเรียบของเขายังไม่เปลี่ยนแปลง “ไม่ว่าอย่างไรเจ้าก็จะไปกับข้า เตรียมเหล่ามนุษย์ตัวน้อยให้พร้อม เก็บข้าวของเท่าที่จำเป็น เราจะออกเดินทางก่อนฟ้ามืด”

วิเวียนเซ็ดหน้าขึ้น “ปล่อยพวกเธอไป ถ้าอยากพาใครไปนักก็เอาตัวฉันไป แต่อย่ายุ่งกับพวกเธอ”

เขาจ้องหน้าวิวีแล้วแค้นเสียด “คิดจะปกป้องน้องสาวเจ้าจากข้างนี้หรือ ถ้าเช่นนั้นก็บอกข้าสิ เจ้าจะให้เด็กสองคนนี้อยู่ที่ไหน”

วิวีไม่ตอบ พวกเธอไม่มีปู่ย่า ไม่มีครอบครัวเหลืออยู่เลยสักคน อย่างน้อยก็เท่าที่พวกเธอรู้

เขาหันกลับมามองจุดอีกครั้ง จากนั้นก็ปล่อยมือจากไหล่เธอแล้ว ลุกขึ้นยืน “พวกนางเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของภรรยาข้า ดังนั้นจึงอยู่ในความรับผิดชอบของข้าด้วย ข้าอาจโหดเหี้ยม เป็นปีศาจ เป็นฆาตกร แต่ข้าไม่เคยหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบของตน เจ้าเองก็ไม่ควรละเลยความรับผิดชอบในฐานะพี่สาวคนโตเช่นกัน”

หลายปีต่อมา เมื่อเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในวันนั้นให้ตัวเองฟังอีกครั้ง จุดกลับจำตอนที่เก็บข้าวของไม่ได้เลย ความสะเทือนใจเหมือนจะลบเลือนชั่วโม่งนั้นไปจนสิ้น วิวีคงเป็นฝ่ายรื้อजेकरะเป่าและยับบรรดาหนังสือภาพเล่มโปรดของพวกเธอกับของเล่นที่พวกเธอรักที่สุดลงไปพร้อมกับรูปถ่ายชุดนอน เลือ่ไค้ต และเลื้อ่เซ็ตตัวอื่น ๆ แน่ ๆ

หรือบางทีจุดอาจเก็บสัมภาระของตนเองกับมือ เธอไม่แน่ใจเลย

จินตนาการไม่ออกเลยว่าพวกเธอผ่านมันมาอย่างไร ขณะที่ร่างพ่อกับแม่ค่อย ๆ เย็นเฉียบอยู่ชั้นล่าง เธอไม่อาจจินตนาการได้ว่าตอนนั้นตัวเอง

รู้สึกอย่างไร ยิ่งเมื่อเวลาผ่านไปแต่ละปี ก็ไม่อาจย้อนกลับไปสัมผัสความรู้สึกนั้นได้อีก ความสะเทือนขวัญต่อเหตุการณ์จางหายตามกาลเวลา ความทรงจำในวันนั้นของเธอก็พร่าเลือน

มาลีดำตัวหนึ่งยืนเล็มหญ้าอยู่ในสนามตอนทุกคนออกมาข้างนอก มันมีมันย่นตาโตและอ่อนโยน จุดนี้ก็อยากวาดแขนโอบรอบคอและซุกใบหน้าที่ขึ้นของเธอลงกับแผงคอนุ่มสลวยของมัน แต่ก่อนที่เธอจะทันได้ทำอย่างนั้น ชายร่างสูงก็เหวี่ยงตัวเธอขึ้นไปบนอานแล้วเหวี่ยงแทรินตามมา ทำราวกับพวกเธอเป็นสัมภาระ ไม่ใช่เด็กน้อย จากนั้นก็อุ้มวีวีขึ้นไปซ้อนด้านหลังตน

“เกาะไว้ให้แน่น” เขาบอก

จุดและพี ๆ ร้องให้ไปตลอดทางจนถึงดินแดนของเหล่าแพรี

ทดลองอ่าน

บันทึก

1

ใบดินแดนแฟรี่ ไม่มีปลาแทงซุบแป้งทอด ไม่มีซอสมะเขือเทศ และไม่มี
โทรทัศน์

กดจออ่าน

บทที่ 2

ฉัน น้อยอยู่บนเบาะขณะที่อิมบีตคนหนึ่งรวบรวมเส้นผมรอบกรอบหน้าฉันแล้วถักเป็นเปียไว้ข้างหลัง นิ้วมือเธอเรียวยาวและมีเล็บแหลมคม ฉันสะดุ้ง ดวงตาสีดำขลับของอิมบีตนั้นสกับฉันผ่านกระจกที่มีขาตั้งรูปทรงเล็บบนโต๊ะเครื่องแป้ง

“ยังอีกตั้งสี่คืนกว่าจะถึงงานประลองนะเจ้าคะ” ภูตตนนั้นน้อย เธอชื่อแทตเตอร์เฟลล์ เป็นภูตรับใช้ในบ้านของแมต็อก ซึ่งต้องติดอยู่ที่นี้จนกว่าจะชดใช้หนี้ให้เขาหมด เธอดูแลฉันมาตั้งแต่ฉันยังเด็ก แทตเตอร์เฟลล์ป้ายโอสธนางฟ้าฤทธิ์เสาร้อนบนดวงตาฉันเพื่อให้เกิดเนตรสังขะที่สามารถมองเห็นทะลุผ่านภาพมายาส่วนใหญ่ คอยปิดดินโคลนออกจากร่องเท้าบูตของฉัน ร้อยลูกโรวันเบอร์รี่แห้งเป็นสร้อยคอให้ฉันสวมไว้ป้องกันมนตร์สะกด เธอคอยเช็ดน้ำมูกให้ฉันและเตือนให้ใส่ถุงน่องกลับด้าน จะได้ไม่มีวันโดนล่อลวงให้หลงทางในป่า “และไม่ว่าคุณหนูจะตั้งตารอให้ถึงวันประลองเพียงไรก็ไม่อาจเร่งจันทราให้ฉายแสงหรือลลับได้เร็วขึ้นหรือกเจ้าคะ คุณหนูได้โปรดนำเกียรติยศมาสู่ตระกูลของท่านแม่ทัพในคำคืนนี้ด้วยการปรากฏกายอย่างงดงามที่สุดเท่าที่เราจะแปลงโฉมให้ได้ด้วยนะเจ้าคะ”

ฉันถอนหายใจ

แทตเตอร์เฟลล์ไม่ค่อยอดทนต่อความซึ่หงุดหงิดของฉันทันัก “การได้
เดินร่ำร่วมกับราชสำนักแห่งองค์มหาราชันไต้เนินเขานับเป็นเกียรติอย่างที่สุด
นะเจ้าคะ”

บรรดาภู่ตรีใช้ชอบพูดเหลือเกินว่าฉันทันักคิดแค้ไหนที่ด้รับการเลี้ยงดู
ประหนึ่งบุตรีผู้สืบสายเลือดแฟร์บริสุทท์ ทั้งที่เป็นลูกสาวของภรรยาผู้ไม่
ซื่อสัตย์กับชายซู้ เป็นมนุษย์ผู้ไม่มีเลือดแฟร์ในกายแม้แต่หยดเดียว พวกเขา
พูดกรอกหูแหรินแบบนี้ด้วยเช่นกัน

ฉันทันักการด้รับการเลี้ยงดูร่วมกับบรรดาลูกชายลูกสาวของแฟร์
ชนชั้นสูงนั้นนับเป็นเกียรติ เป็นเกียรติอันน่าสะพร้งกลัวชนิดที่ฉันทันักไม่มีวัน
คู่ควรเลยสักนิด

คงยากที่จะลืมเรื่องนี้ ในเมื่อมีคนคอยย้ำฉันทันักอยู่ตลอดเวลา

“ใช่” ฉันทันักเลือกตอบแบบนี้ เพราะรู้ว่าแทตเตอร์เฟลล์พยายามทำตัว
ดีด้วย “ยอดเยี่ยมเลย”

พวกเขาทโกหกไม่ได้ จึงมักให้ความสำคัญต่อถ้อยคำโดยไม่ใส่ใจฟัง
น้ำเสียง โดยเฉพาะภู่ตรีที่ยังไม่เคยใช้ชีวิตร่วมกับมนุษย์ แทตเตอร์เฟลล์
พยักหน้ารับอย่างพอใจ ดวงตาเธอเหมือนลูกปัดสีด้าวาวสองเม็ด ไม่มีทั้ง
ม่านตาและรูม่านตาปรากฏให้เห็น “อาจมีใครสักคนมาสู่ขอคุณหนู แล้ว
คุณหนูก็จะด้ขึ้นเป็นสมาชิกถาวรของราชสำนักชั้นสูงนะเจ้าคะ”

“ข้าอยากได้ตำแหน่งนั้นมาด้ด้วยความสามารถของตัวเอง” ฉันทันักบอกเธอ
ภู่ตรีอิมปีชะงักขณะถือปิ่นปักผมไว้ในมือ คงกำลังซ้งใจว่าควรเอาปิ่นนั้น
ที่ฉันทันักทิดิใหม่ “อย่าคิดเขลาไปหน่อยเลยเจ้าคะ”

ไม่มีประโยชน์ที่จะโต้เถียง ไม่มีประโยชน์ที่จะย้ำเตือนเธอถึงชีวิต
แต่งงานอันย่อยยับของแม่ฉันทันัก มนุษย์จะเข้าไปเป็นสมาชิกถาวรของราชสำนัก
ด้ด้ด้วยทางเลือกเพียงสองทาง นั่นคือแต่งงานเข้าไป หรือไม่ก็ต้องซัดเกล
ทักชะ-ด้านวิชาโลหการ วิชาตติพิน หรืออะไรก็ตามแต่ ฉันทันักไม่สนใจทางเลือก
แรก จึงได้แต่หวังให้ตัวเองมีความสามารถมากพอสำหรับทางเลือกที่สอง

ภู่ตรีรับใช้ถักผมฉันทันักจนเสร็จออกมาเป็นทรงผมแสนประณีตที่ทำให้
ดูเหมือนมีเชาบนศีรษะ เธอให้ฉันทันักสวมชุดกำมะหยี่สีน้ำเงินไพลิน แต่ทั้งหมดนี้

ก็ไม่อาจช่วยอำพรางสิ่งที่ฉันเป็นเลย นั่นคือมนุษย์

“ข้าพูกเงื่อนสามปมไว้หน้าโชคให้คุณหนูด้วยนะ” ภูตตัวน้อยบอกฉันอย่างไม้อัจฉริยะ

ฉันถอนใจขณะที่แทตเตอร์เฟลล์วิ่งรี่ออกจากประตูไป ฉันลุกจากโต๊ะเครื่องแป้งแล้วทิ้งตัวนอนคว่ำหน้าลงบนเตียงซึ่งมีผ้าปกคลุมไว้ฉาบฉวย ฉันเคยชินกับการมีภูตรับใช้แล้ว ไม่ว่าจะป็นอิมป์หรือฮ็อบ ก็อบลินหรือกริก ทั้งแบบที่มีปีกโยบางและเล็บสีเขียว หรือพวกที่มีเขาและคมเขี้ยว ฉันอยู่ในดินแดนแฟร์มาได้สิบปีแล้ว สิ่งมีชีวิตเหล่านี้ไม่แปลกขนาดนั้นอีกต่อไป ตัวฉันต่างหากที่แปลกประหลาด ทั้งด้วยนิ้วที่ไร้กรงเล็บ ใบหูกลม และอายุขัยแสนสั้นเหมือนแมลงซีปะชาว

สิบปีเป็นเวลายาวนานสำหรับมนุษย์

หลังจากแมตดอกลักพาตัวพวกเรามาจากโลกมนุษย์ เขาก็พาเรามายังคฤหาสน์ของตัวเองในอินส์โมร์ หรือเกาะแห่งพลาญกาอันเป็นฐานที่มั่นของมหाराชันแห่งเอลเฟม นี่คือนสถานที่ที่แมตดอกเลี้ยงดูพวกเรา - ฉัน วิเวียน และแเทริน - ตามพันธะหน้าที่เพื่อรักษาเกียรติของตน แม้ว่าแเทรินกับฉันจะเป็นหลักฐานยืนยันการทรยศของแม่ แต่ตามธรรมเนียมดินแดนแฟร์พวกเราเป็นลูกที่เกิดจากภรรยาของเขา จึงถือเป็นภาระของเขาด้วย

ในฐานะแม่ทัพของมหाराชัน แมตดอกต้องออกศึกเพื่อปกป้องราชบัลลังก์อยู่บ่อยครั้ง ถึงกระนั้นพวกเราได้รับการเลี้ยงดูมาอย่างดี พวกเราได้นอนบนพูกยัดสำปุยดอกแดนดิไลออนแสนนุ่ม แมตดอกสอนศิลปะการต่อสู้ให้พวกเราด้วยตัวเอง ไม่ว่าจะป็นทักษะการใช้ดาบสั้น กริช ดาบคมเดียว หรือการต่อสู้ด้วยมือเปล่า เขาเล่นเกมไนน์แมนส์มอริส เกมพิดเชลล์ และเกมพ็อกซ์แอนด์กีสกับพวกเราหน้ากองไฟ เขายอมให้เรานั่งตักและกินอาหารจากจานของเขา

มีหลายคำคืนที่ฉันผล็อยหลับไปพร้อมเสียงทุ้มกังวานของเขากำลังอ่านตำราลึกลับสงคราม และแม่ไม่อยากจะยอมรับ แม้จะรู้้อยู่แก่ใจถึงสิ่งที่เขาทำและตัวตนที่เขาเป็น แต่ฉันก็รักเขา ฉันรักเขาจริง ๆ

เพียงแค่นี้ไม่ใช่ความรักที่ชวนสบายใจสักเท่าไร

“เปียสวยดีนี่” แทรินเอ่ยขณะพุ่งตัวเข้ามาในห้องฉัน เธอสวมชุดกำมะหยี่สีเลือดนก มีफलอนยาวสีเกาลัด - ซึ่งปล่อยสยายอยู่ด้านหลังเหมือนผ้าคลุมไหล่ บางปอยก็ถูกจับตักเป็นเปียเข้ากับเส้นไหมสีเงินระยับ เธอกระโดดขึ้นมาอยู่ข้างฉันบนเตียง ทำให้กองตุ๊กตาสัตว์เก๋ารุ่งรังกองเล็ก - ตุ๊กตาโคอาลา ตุ๊กตางู ตุ๊กตาแมวดำ - ของรักในวัยเจ็ดขวบทั้งหมดของฉันกระจัดกระจายไปคนละทิศละทาง ฉันไม่เคยทำใจทิ้งของเก่าเก็บแทนใจเหล่านี้ได้ลงสักตัว

ฉันลุกขึ้นนั่งมองเงาสะท้อนในกระจกด้วยความประหลาด “ก็ถูกใจอยู่นะ”

“ฉันมีลางสังหรณ์ละ” คำพูดของแทรินทำให้ฉันประหลาดใจ “ว่าคืนนี้เราจะได้สนุกกัน”

“สนุกเหวอ” ฉันนึกภาพตัวเองนั่งทำหน้าที่บุดึงใส่ฝูงชนจากมุมหลบภัยประจำ พลังเอาแต่กังวลว่าจะแสดงฝีมือในการประลองได้ดีพอให้เชื่อพระวงศ์คนไหนประทับใจจนมอบตำแหน่งอัศวินให้หรือเปล่า แต่คิดก็งุ่นง่านจนอยู่ไม่สุขแล้ว ถึงอย่างนั้นฉันก็ยังเอาแต่คิดถึงเรื่องนี้อยู่ตลอดจนถึงต้องถูนิ้วโป้งกับปลายนิ้ววางที่ขาดหาย ปฏิบัติประจำตอนฉันประหลาด

“เฮ้! เธอตอบรับพลังจิมลีสี่ข้างฉัน

“เฮ้! โอ๊ย!” ฉันรีบถอยหนีให้พ้นมือเธอ “แผนที่ว่าคืออะไรกันแน่” ส่วนใหญ่เวลาไปที่ราชสำนัก เราจะพากันหลบมุมซ่อนตัว เราเคยเฝ้ามองเรื่องน่าสนใจอยู่ไม่น้อย แต่ก็มักจะมองจากระยะไกล

แทรินขมุ่ขึ้นทั้งสองข้างอย่างอ่อนใจ “หมายความว่าไงนะ จะสนุกทั้งที่ต้องมีแผนด้วยเหวอ ก็แค่สนุกกับมันไป!”

ฉันหัวเราะแห้ง ๆ ด้วยความประหลาดเล็กน้อย “เธอก็ไม่รู้เหมือนกันละสิ ก็ดี ไปดูกันว่าเธอมีพรสวรรค์ด้านการทำนายหรือเปล่า”

เราโตขึ้น และสิ่งต่างๆ ก็กำลังเปลี่ยนแปลง พวกเรากำลังเปลี่ยนไป และแม้ว่าฉันจะตั้งตารอให้มันเกิดขึ้น แต่ก็หวาดกลัวมากพอๆ กัน

แทรินเลื่อนตัวลงจากเตียงแล้ววาดแขนเชื้อเชิญเหมือนเป็นคู่ควงงานเต้นรำของฉัน ฉันปล่อยให้เธอพาเดินออกจากห้อง มือเลื่อนไปแตะมีดที่

คาดอยู่ข้างแอมด้วยความเคยชินเพื่อให้มั่นใจว่ามันยังอยู่ตรงนั้น

ภายในบ้านแมต็อกฉาบปูนสีขาวสะอาดและมีคานไม้ตัดทียบขนาดมหึมา บานกระจกตรงหน้าต่างเป็นสีเทาขุ่นเหมือนกากควันไฟไว้ในเนื้อแก้ว ทำให้แสงที่ลอดผ่านเข้ามาดูแปลกตาพิลึก ขณะเดินลงบันไดวนกับแหรินฉันก็สังเกตเห็นวีวีที่ซ่อนตัวอยู่บริเวณระเบียงขนาดเล็ก กำลังขมวดคิ้วก้มอ่านนิตยสารการ์ตูนที่ขโมยมาจากโลกมนุษย์

วีวีฉีกยิ้มให้ฉัน เธอสวมกางเกงยีนกับเชิ้ตตัวโคร่ง - เห็นได้ชัดว่าไม่คิดจะไปร่วมงานเลี้ยงแน่ ในฐานะลูกสาวโดยชอบธรรมของแมต็อก วีวีไม่กดดันเลยว่าจะต้องคอยเอาใจเขา เธอทำในสิ่งที่อยากทำ รวมถึงการอ่านนิตยสารที่น่าจะเข้าเล่มด้วยลวดเย็บกระดาษซึ่งทำจากเหล็กแทนที่จะเข้าเล่มแบบไสกาวโดยไม่สนใจว่านิ้วจะโดนลวกหรือไม่¹

“จะออกไปข้างนอกหรือ” เธอเอ่ยถามเบาๆ จากมุมมืด ทำเอาแหรินสะดุ้ง

วีวีรู้ดีอยู่แล้วว่าเรากำลังจะไปไหน

ช่วงแรกของการมาอยู่ที่นี่ ฉัน แหริน และวีวีมักกอดกันกลมบนเตียงใหญ่ของวีวีและพูดคุยกันว่าเราจำอะไรในบ้านหลังเดิมได้บ้าง เราคุยกันถึงอาหารที่แม่ทำใหม่และบิ๊อปคอร์นที่พ่อทำ ชื่อของบรรดาเพื่อนบ้าน กลิ่นบ้านเรื่องต่างๆ ในโรงเรียน รวมทั้งเรื่องราวในวันหยุด รสชาติของน้ำตาลไอซิ่งบนเค้กวันเกิด เราพูดถึงรายการโทรทัศน์ที่เคยดู รื้อฟื้นโครงเรื่องและทบทวนบทพูดเข้าไปมาจนกระทั่งความทรงจำทุกอย่างถูกเจียระไนหมดจดและไม่เป็นความจริงอีกต่อไป

ตอนนี้ไม่มีการนอนกอดกันบนเตียงอีกต่อไปแล้ว ไม่มีการรื้อฟื้นอะไรขึ้นมาอีก ความทรงจำใหม่ทั้งหมดของเราเกิดขึ้นที่นี่ และวีวีก็ไม่สนใจมันนัก

เธอสาบานแล้วว่าจะจงเกลียดจงชังแมต็อกและยึดมั่นในคำสาบานนั้นเมื่อไรก็ตามที่วีวีไม่ได้กำลังพร่ำรำลึกถึงบ้านหลังเดิม เธอจะกลับกลายเป็น

¹ บางตำนานเชื่อว่าเหล็กสามารถใช้ป้องกันแฟรี่ โดยทำให้ผิวหนังของแฟรี่ไหม้หรืออาจมีผลถึงตาย

ภัยพาล เธอทำลายข้าวของ กรีดร้องและโกรธเกรี้ยว เธอคอยหยิกเรายามที่เราพึ่งพอใจ จนในที่สุดวีวีกีก็หยุดทำเรื่องพวกนั้น แต่ฉันเชื่อว่าส่วนหนึ่งในใจเธอยังนึกเกลียดเราที่ปรับตัวเข้ากับที่นี่ เกลียดที่เห็นเราพยายามอย่างดีที่สุด และเกลียดที่เราทำให้ที่นี้กลายเป็นบ้าน

“เธอควรมาอยู่กับเรานะ” ฉันบอกวีวี่ “แหรินทำตัวแปลกชะมัด”

วีวี่มองแหรินด้วยแววตาครุ่นคิดแล้วก็ส่ายหน้า “ฉันมีแผนอื่นแล้ว” ซึ่งนั่นอาจหมายความว่าเย็นนี้เธอจะแอบข้ามไปยังโลกมนุษย์ หรืออาจหมายความว่าเธอจะใช้เวลาชุกตัวอ่านหนังสืออยู่ตรงระเบียงนี้ก็ได้

ไม่ว่าอย่างไร ขอแค่ทำให้แมต็อกหัวเสียได้ วีวี่ก็พอใจทั้งนั้น

แมต็อกยืนรอรเธออยู่ตรงโถงกับโอรี่อานา ภรรยาคนที่สอง ผิวเธอสีอมฟ้าเหมือนนมพร้อมันเนย ผมสีขาวยาวริสุทธ์เหมือนหิมะแรกตก รูปร่างงดงามแต่ก็ชวนพิศวงเกินจะมองราวกับเป็นภูตผี คืนนี้เธอแต่งกายด้วยสีเขียวและทอง โดยสวมชุดสีเขียวตะไคร่ ประดับปลอกคอวิจิตรราวกับขยับแน่นให้สีชมพูของริมฝีปาก ใบหู และดวงตาเธอโดดเด่นยิ่งขึ้น ส่วนแมต็อกก็แต่งกายด้วยสีเขียวเช่นกัน เป็นโทนสีเข้มของป่าลึก ดาบที่เหน็บอยู่ข้างเอวเขาไม่ใช่เพียงของประดับ

ถัดออกไปนอกประตูบานคู่ที่เปิดอ้า ฮีบตันหนึ่งยืนรอออยู่ มือกำบังเทียนซึ่งผูกม่านมุตลายต่างห้าตัวไว้ แผงคอของพวกมันถักเป็นลวดลายซับซ้อนและอาจผูกไว้ด้วยปมมนตรา ฉันนึกถึงปมบนหัวตัวเองขึ้นมา และสงสัยอยู่ว่าจะดูเหมือนสิ่งนั้นแค่ไหน

“พวกเจ้าดูงามดีทีเดียว” แมต็อกบอกฉันและแหริน ความอบอุ่นที่เจืออยู่ในน้ำเสียงทำให้ถ้อยคำนั้นกลายเป็นคำชมที่หาได้ยากยิ่ง เขาเลื่อนสายตามองบันได “พี่สาวเจ้ากำลังตามมาหรือ”

“ข้าไม่รู้ว่าวีวี่อยู่ที่ไหน” ฉันโกหก ณ สถานที่แห่งนี้ การโกหกเป็นเรื่องง่ายมาก ฉันพูดไปได้ทั้งวันโดยไม่มีใครจับได้ “เธอคงลืมเรื่องงานคืนนี้ไปแล้ว”

ใบหน้าแมต็อกฉายแววมืดหวัง แต่ก็ดูไม่แปลกใจ เขาเดินออกไปสั่งการบางอย่างกับฮีบตันที่ยืนกุมสายบังเทียนอยู่ ไม่ไกลกันนั้น ฉันเห็นสายลับ

คนหนึ่งของเขา เธอเป็นสิ่งที่ชีวิตเนื้อตัวเกี่ยวพันที่มีจุกเหมือนหัวพาร์สนิป และมีหลังงอรั้งซึ่งสูงเลยศีรษะ เธอสอดกระดาดใส่มือเขาแล้วพุ่งตัวจากไป ด้วยความเร็วอันน่าประหลาดใจ

โอรีอานาคอยกวาดตามองเราอย่างระแวงระวังเหมือนคาดว่าจะเจอสิ่งไม่ชอบมาพากล

“คำคั้นนี้จึงระวังตัวให้ดี” โอรีอานาพูด “รับปากข้าว่าพวกเจ้าจะไม่ดื่มไม่กิน และไม่เต้นรำ”

“เราเคยไปราชสำนักแล้วนะ” ฉันเตือนความจำโอรีอานา ช่างเป็นการตอบแบบไม่ตอบตามแบบฉบับแฟร์เสียจริง

“เจ้าอาจคิดว่าเกลือเป็นเครื่องป้องกันที่ดีพอ แต่เด็กน้อยเช่นพวกเจ้า มักขี้ลืม สู้ไม่พกมันไปจะดีกว่า การเต้นรำก็เช่นกัน หากได้เริ่มแล้ว มนุษย์อย่างพวกเจ้าคงรำรำจนสิ้นใจถ้าพวกเราไม่เข้าไปห้าม”

ฉันก้มมองเท้าโดยไม่โต้ตอบ

เด็กอย่างเราไม่ได้ขี้ลืม

แมตติกแต่งงานกับโอรีอานาเมื่อเจ็ดปีก่อน และหลังจากนั้นไม่นาน เธอก็ให้กำเนิดเด็กน้อยร่างกายอ่อนแอชื่อโอ๊ก ผู้มีเขาเล็กๆ น่ารักอยู่บนศีรษะ เห็นได้ชัดจนมาตลอดว่าโอรีอานาทนอยู่กับฉันและแทรินเพียงเพราะเห็นแก่แมตติก ดูเหมือนเธอจะมองเราเป็นสุนัขล่าเนื้อตัวโปรดของสามี เป็นสุนัขที่ได้รับการฝึกมาไม่ดีและพร้อมจะแว้งกัดเจ้านายได้ทุกเมื่อ

โอ๊กมองพวกเราเป็นพี่สาว ซึ่งฉันบอกได้เลยว่านั่นทำให้โอรีอานากังวล แม้ว่าฉันจะไม่มีวันทำร้ายเขาก็ตาม

“พวกเจ้าอยู่ในความปกครองของแมตติก และเขาก็เป็นที่โปรดปรานของมหาราชัน” โอรีอานาพูด “ข้าจะไม่ยอมให้แมตติกต้องขายหน้าเพราะความผิดพลาดของพวกเจ้าหรอกนะ”

เมื่อกล่าวสุนทรพจน์สั้นๆ จบ เธอก็เดินตรงไปหาพวกม้า หนึ่งในนั้นพ่นลมหายใจและย่างเท้าไปมา

แทรินกับฉันสบตากันก่อนเดินตามไป แมตติกนั่งอยู่บนหลังม้าภูตตัวใหญ่ที่สุดเรียบร้อยแล้ว มันเป็นสิ่งมีชีวิตน่าเกรงขามที่มีรอยแผลเป็น

อยู่ใต้ดวงตาข้างหนึ่ง รุจมุขขยายกว้างอย่างหยุดหยิ่ง มันสะบัดแผงคอไปมา
อย่างกระสับกระส่าย

ฉันเหวี่ยงตัวขึ้นนั่งบนหลังม้าภูตสี่เขี้ยวซิดที่มีฟันแหลมคมและกลิ่นอับ
คล้ายหนองน้ำ ส่วนแตรินเลือกตัวที่หน้าตาธรรมดาและกระหุ้งสั้นเท้าเข้ากับ
สีข้างของมัน เธอพุ่งตัวออกไปราวกับลูกกระสุน และฉันก็ทะยานตามเธอ
มุ่งสู่ความมืดของรัตติกาล

ทดลองอ่าน